टङ्कस्य तैलमथितस्य ततोऽस्य पानं
पश्चाच्छितस्य न शिलासु भवेद्विघातः॥ ११६॥
क्षारे कदल्या मथितेन यक्ते
दिनोषिते पायितमायसं यत्।
सम्यक् छितं चाश्मनि नैति भङ्गं
न चान्यलोहेष्वपि तस्य कौण्ठ्यम्॥ ११७॥
पाली प्रागपरायताम्बु सुचिरं धत्ते न याम्योत्तरा
कल्लोलैरवदारमेति मरुता सा प्रायशः प्रेरितैः।
तां चेदिच्छति सारदारुभिरपां सम्यातमावारयेत्
पाषाणादिभिरेव वा प्रतिचयं क्षुण्णं द्विपाश्वादिभिः॥
ककुभवटाम्रप्लक्षकदम्बैः [॥११८॥
सनिचुलजम्बूवेतसनीपैः।
कुरवकतालाशोकमधूकै-
र्बकुलविमिश्रैश्चावृततीराम्॥ ११९॥
द्वारं च नैर्वाहिकमेकदेशे
कार्यं शिलासञ्चितवारिमार्गम्।
कोशस्थितं निर्विवरं कपाटं
कृत्वा ततः पांशुभिरावपेत्तम्॥ १२०॥
अञ्जनमुस्तोशीरैः
सराजकोशातकामलकचूर्णैः।
कतकफलसमायुक्तै-
र्योगः कूपे प्रदातव्यः॥ १२१॥